

els Verds, com l'adéu progressiu a l'energia nuclear. No va posar fil a l'agulla dels retalls socials fins que va ser reelegit, el 2002, tot i que era evident que l'economia del país estava erosionada per una sanitat pública que malcria el "pacient imaginari" i un atur pràcticament indefinit, com hi havia aleshores.

Però l'endeutament alemany no es va enfilar amb l'arribada a Hisenda de Hans Eichel, de fet, la disparada arrenca del seu antecessor, Theo Waigel, l'home que va imposar disciplina futura a l'eurozona, mentre a casa estirava més el braç que la màniga. Des de la reunificació, l'economia alemanya ha hagut de viure amb la pesada càrrega d'unes transferències anuals de 90.000 milions d'euros de l'oest a l'est.

Schröder potser hauria hagut de posar-se en marxa en aquella primera legislatura, quan encara tenia les coses clares al Bundesrat (la cambra alta) i no havia de témer el bloqueig sistemàtic dels estats federats, als quals se sotmeten gairebé totes les lleis que afecten, directament o no, la hisenda pública.

La segona legislatura, la dels retalls més dolorosos per a l'electorat socialdemòcrata i verd, ha estat marcada per la pèrdua progressiva de poder del Go-

vern al Bundesrat. Cada elecció regional perduda ha estat una clatellada més a les seves forces a la cambra alta.

L'endeutament no és cosa dels últims set anys, però tampoc no es pot dir que els conservadors hagin inventat el bloqueig parlamentari. Kohl va topar amb el mateix problema quan li va créixer l'oposició socialdemòcrata al Bundesrat –també, en bona part, a efectes del desgastament dels seus setze anys al poder.

La reforma del sistema federal és una altra assignatura pendent que no va poder resoldre, per manca de consens, Schröder en la seva segona legislatura, malgrat la coincidència general que la solució a l'embús econòmic passa també per desembarassar obstacles polítics.

Des de fora, creix la por a veure que Alemanya s'eternitza com un país al·lèrgic a reformar-se. Alguns alemanys diuen, a tall de broma, que fins ara l'única reforma que ha arrelat entre ells ha estat la protestant, fa cinc-cents anys. Als líders d'avui els correspon donar la talla per aplicar a la política el que Luter va fer amb el catolicisme: trencar esquemes.

*Gemma C. Serra
Berlín*

>>> perquè molts descontents amb el seu programa de reformes tenien encara més por de la conservadora Angela Merkel.

De manera que, a Brussel·les, molts analistes creuen que la crisi alemanya, molt més profunda que no pas la constitució d'un govern, mantindrà la UE atenallada per la paràlisi. El britànic Tony Blair comptava amb la victòria de Merkel per aconseguir un acord a final d'octubre sobre la necessitat de fer algunes retallades en els drets socials tan estimats pels europeus com a única manera de competir amb els preus irrisoris dels productes xinesos o indis. Blair ha convocat els líders europeus al sumptuós castell de Hampton Court a Londres per debatre el futur del model social europeu. Ara bé, l'afebliment tant de Merkel com de Schröder no permet somniari gaire sobre la possibilitat d'una gran entesa. I la mateixa paràlisi es pot cernir sobre tants altres projectes encallats sobre la taula de treball de les institucions europees. El principal és el pressupost: Barroso ha exigit que hi hagi aviat un acord. Però no es pot tirar endavant res de seriós sense que s'hagi aclarit el panorama polític del principal contribuent a les arques comunitàries –Alemanya aporta gairebé el 25% de la caixa comuna–. Altres projectes empantanegats són les directives per obrir el mercat dels serveis de cada país a la competència d'altres països europeus o la norma per controlar millor els productes químics. En canvi, els mals resultats de Merkel poden afavorir que no hi hagi obstacles per obrir un procés de negociació amb Turquia el proper 3 d'octubre.

*Sandra Buxaderas
Brussel·les*

Complot a Beirut

Rafik al-Hariri, l'excap de Govern del Líban, va morir per una conspiració de membres del servei secret libanès? Els descobriments d'un investigador alemany intensifiquen la pressió sobre Síria.

El Palau de les Nacions, en la seva pintoresca situació a la vora del llac de Ginebra, semblava novament l'escenari de la decadència de les Nacions Unides: l'investigador especial de l'ONU, l'alemany Detlev Mehlis, va passar dos dies a l'antiga seu de la Societat de Nacions negociant amb diplomàtics sirians. Tot i les asseveracions del seu president, Bashar al-Assad ("el nostre comportament serà de cooperació incondicional"), els sirians es tancaven en banda i no volien contribuir a l'aclariment de la mort de l'antic primer ministre libanès Rafik al-Hariri, mort el febrer passat per l'explosió d'una bomba de 1.000 quilos.

Tres dies després, Mehlis manifestava que les Nacions Unides possiblement prendrien mesures: al voltant de les 6 h del matí, una centúria d'agents de l'ONU entrava en diversos habitatges de Beirut i detenia quatre membres dels rangs més alts de la seguretat libanesa de l'anterior govern. Són homes fidels a l'antic govern d'ocupació siriana, entre els quals es troben el comandant de la guàrdia presidencial, Mustafa Hamdan, l'antic cap del servei secret militar, Raymond Asar, i el poderós excap de seguretat Jamil al-

Restes del cotxe en què estava Rafik al-Hariri, després de l'atemptat del 14 de febrer d'aquest any.

Sajjid, interrogat pels homes de Mehlis fins a la 1 h del matí següent.

La detenció d'aquest quartet de sospitosos afecta el nucli de l'antiga elit de Beirut, podria comportar la ruptura de les investigacions i posar Síria a la picota davant de la comunitat internacional. Mehlis vol presentar el seu informe final al Consell de Seguretat de les Nacions Unides com a molt tard fins a mitjan octubre. La situació actual fa pensar que els instigadors no només van ser els funcionaris principals de l'antic govern sinó que també hi ha possibles connexions amb Damasc.

El desenvolupament dels fets és "dramàtic", afirma entusiasmada l'ambaixadora interina dels Estats Units a l'ONU, Anne Patterson. Feia temps que la Casa Blanca sospitava que els sirians estaven relacionats amb els autors del complot.

Els agents de Mehlis encara no han arribat tan lluny. Fins ara només sospiten de l'existència d'una conspiració en les altes esferes de l'aparell de seguretat libanès i creuen que poden demostrar que els detinguts actuals van impulsar el pèrfid pla homicida per eliminar l'anterior cap de govern, conegut per la seva posició crítica

amb Síria. Ara aquestes acusacions explosives posen en una situació molt delicada el principal polític de l'estat del cedre que es manté proper a Síria després de la retirada siriana: el president Emile Lahoud, un confident molt proper als acusats.

Si la reconstrucció de Mehlis és correcta, el complot es va maquinat just a Beirut, en un pis deshabitat en què actualment els especialistes de l'ONU busquen empremtes dactilars. Els investigadors també han trobat en un barri dels afores un Opel daurat que probablement seguia el comboi de Hariri poc abans de l'atemptat i que aparentment va ser utilitzat per homes de l'entorn d'Asar, el general de brigada empresonat.

Seguint la pista de les personalitats més influents, els investigadors de l'ONU també han descobert una sèrie de trucades de poc abans de l'atemptat: Mehlis, un fiscal superior de Berlín, ha encarregat expressament a un expert l'examen de les dades de telecomunicacions. Sembla que la pista condueix directament a les instàncies més altes de les autoritats de seguretat.

Mehlis ja havia ordenat comparèixer a dos dels seus caps, Hamdan i Sajjid,

ja que eren sospitosos de l'eliminació sistemàtica de pistes: fins i tot la mateixa nit després de l'atemptat uns agents dels servei secret van desplaçar les restes carbonitzades del comboi de Hariri i van inundar el cràter provocat per la bomba.

Els investigadors van inspeccionar de nou amb lupa el lloc dels fets i l'entorn. Van ordenar la intervenció d'un equip de submarinistes britànics i libanesos per trobar peces de la bomba i restes mortals de les víctimes al Mediterrani. Mehlis també ha cridat un expert que ha vingut des del Japó per unir les restes d'una furgoneta Mitsubishi que amagava la càrrega explosiva.

Sembla que aquesta investigació criminalística amb precisió germànica ha valgut la pena: en primer lloc, els membres de les organitzacions comencen a parlar. Segons unes noves declaracions, una unitat del servei secret siria estacionada al Líban podria estar implicada en l'atemptat, però sense que ho sabessin els presidents Assad i Lahoud. Aquest últim, que després de l'atemptat devia haver estat informat sobre el rerefons de l'assassinat, va intentar desaparèixer com a exiliat a França, però se li va negar l'asil.

És molt probable que l'informe final de Mehlis contribueixi a determinar el seu futur de Lahoud i, possiblement, també el del règim d'Assad, ja que a més de l'informe de l'investigador, que vol parlar al més aviat possible amb membres del servei secret siria a Damasc, el projecte de reforma del Consell de Seguretat de l'ONU actuarà contra Síria, un país amenaçat amb sancions, principalment pels Estats Units.

Malgrat tot, ni Mehlis ni els seus agents no creuen que els mateixos membres del servei secret libanès hagin col·locat la bomba. És per aquesta raó que continuen buscant gent darrere de l'atemptat. Està clar que "els detinguts -diu Detlev Mehlis- només són una part del trenca-closques".

**Georg Mascolo, Holger Stark,
Volkhard Windfuhr**
© Der Spiegel - EL TEMPS
Traducció: David Egea